

ΜΑΣΚΑΡΙΦΗΜΑΤΑ

Παντοῦ βασιλεύει ἡ ἔννοιξις!

Ἦνοιξε τὰς πύλας του καὶ πάλιν τὸ Βουλευτήριον, ἦνοιξαν τὰ μάτια τους οἱ Πελοποννήσιοι διὰ νὰ ἴδωσι τὸ συμφέρον των, ἦνοιξεν ὁ «Παρνασσός» τὰς θύρας τῆς ἐκθέσεως τῶν σκαριφημάτων του, οἱ λωποδύται ἦνοιξαν τὰ τρία τέταρτα τῶν καταστημάτων, ἦνοιξαν τὰ κεφάλαια τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸν πετροπόλεμον, ἦνοιξα καὶ ἐγὼ τὴν γλῶσσαν μου, ὅπερ εἶνε τὸ χειρότερον ὄλων.

* *

Ἄς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὴν Βουλὴν.

Εἰς τὴν πρώτην αὐτῆς συνεδρίασιν ἤρχισε προκαταρκτικὴ συζήτησις ἐπὶ τοῦ νομοσχεδίου «περὶ ὑποθήκης πλοίων» καὶ τί νομίζετε ἐρρέθη, ὅτι τὰ πλοῖα πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς ἀκίνητα. Εὐθύς ἐν ἀρχῇ ἐξεπλάγην, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα εἶπον κατ' ἐμαυτὸν, ὅτι θὰ ἐννοῶσι τὸ πλοῖα τῆς Ἀτμοπλοικῆς ἑταιρίας καὶ ἡσύχασα.

* *

Τὸ Προεδρεῖον τῆς Βουλῆς ἔλαθεν ἀξιέπαινον μέριμναν νὰ συστήσῃ ἐστιατόριον εἰς τι παρακείμενον δωμάτιον ἐν τῷ ὁποίῳ νὰ τρώγωσιν οἱ κ. κ. Βουλευταί. Ἐὰν καὶ διὰ τοῦ μέτρου τούτου ναυαγήσωσιν αἱ ἐργασίαι τοῦ Κοινοβουλίου, τὸ τελευταῖον φαγητὸν τὸ ὁποῖον θὰ δοθῇ, μανθάνομεν θετικῶς, εἶνε τὸ σικτίρ πιλάφι.

* *

Ἀπὸ τὴν Βουλὴν εἰς τὸν Παρνασσόν. Ἀνωφερῆς ἡ ὁδὸς ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! Εὐθύς ὡς θὰ εἰσέλθῃ τις ἀνακαλύπτει — κατὰ τὴν νέαν ὀνομασίαν — τὰς «ἐμπάστους γραφάς». Προτείνομεν νὰ λέγωνται ἐμπλαστοί.

* *

Δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ σταματήσωμεν πρὸ «τοῦ συσσιτίου». Ἐὰν εἰς στρατιώτης καθήμενος καὶ ὑπείκων εἰς τὴν πειθαρχίαν, ἠγείρετο πρὸ τινος ἀξιωματικοῦ ἐπισκέπτου τῆς ἐκθέσεως, ἀφεύκτως θὰ ἐνομιζέτο, ὅτι ὁ μακαρίτης Τικίτζογλους ἀνέζησε καὶ κατετάχθη ἐθελοντῆς ἐν τῷ ἑλληνικῷ στρατῷ μὲ τὴν ἀξιέπαινον πρόθεσιν, ἵνα λάβῃ μέρος εἰς τὸ «συσσίτιον» αὐτὸ τῆς ἐκθέσεως.

* *

Ἐφ' ὅσον τὸ βλέπω ἐπὶ τοσοῦτον πείθομαι, ὅτι αὐτὸ πλέον τὸ «συσσίτιον» δὲν εἶνε λόγος, ἀλλ' ἔργα τῆς καρβάνας.

* *

Ὅταν ἀπέθανεν ὁ προσφιλέτης τῆ κοινωνίᾳ ἡμῶν Εὐθύμιος Χατζηπέτρος, ὅλοι εἶπαμεν, ὅτι οὐδένα εἶχεν ἐχθρόν, διότι εἶχε τόσον εὐγενῆ καρδίαν! Ἐν τούτοις ὅλοι ἠπατήθημεν, διότι θὰ εἶχεν ἀφεύκτως ἀτομικὸν ἐχθρόν τὸν ζωγράφον, ὅστις ἔκαμε τὴν ἐν τῇ ἐκθέσει εἰκόνα του.

* *

Κυρίως δὲν εἶνε ἐκθεσις, εἶνε μία εἰκὼν τῆς ἀγορᾶς μας. Ἄλλ' ὄχι πρὸς Θεοῦ! Ἡ ἀγορὰ μας δὲν ἔχει οὔτε τοιοῦτους λαγούς, οὔτε τοιαῦτα σφαχτὰ καὶ ὀρνέθια. Ἐὰν τὰ

εἶχε καὶ δὲν ἐπενέβαινε ἡ ἀστυνομία βεβαίως θὰ ἐπενέβαινε ἡ... χολέρα.

* *

Καὶ ὅλα αὐτὰ τά: nature morte πῶς νομίζετε ὅτι μεταφράζονται; Ἐπιγράψα. Διατί; Διότι ἵνα ζωγραφισθῶσι πάντοτε θὰ τεθῶσι ἐπὶ τραπέζης. Τώρα φαντασθῆτε τὸν κ. Λάμπρον καθήμενον ἐπὶ τραπέζης καὶ ζωγραφίζομενον. Λοιπὸν ὁ κ. Λάμπρος εἶνε... nature morte.

* *

Ἐμάθομεν, ὅτι μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐκθέσεως αὐτῆς θὰ δοθῇ γεῦμα, οὐτινος παραθέτομεν καὶ τὸ menu ἔχον ὡς ἑξῆς:

Σούπα μὲ χόρτα... ἐκ τοῦ κήπου τοῦ κ. Ροῤλου.

Ἄρνι τῆς σούδας... τοῦ κ. Φιλαδελφείως.

Ἄρνι φητῆ... τοῦ αὐτοῦ.

Λαγός σαλμί... τοῦ κ. Κοντοπούλου.

Κεράσια... τοῦ κ. Βάκου.

Οἶνοι... τοῦ κ. Σουδιᾶ.

Ἀφοῦ ἐμάθομεν τὸ menu τοῦτο ἐδηλώσαμεν ἀνεπιφυλάκτως, ὅτι δὲν λαμβάνομεν μέρος εἰς τὸ γεῦμα.

* *

Τὸ γεῦμα θὰ γίνῃ ἐπὶ τῆς «Ἀκροπόλεως» τῆς Κ. Ἀβραμιώτου, καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα, καθ' ὃ θὰ διαρκῆ τοῦτο, οἱ συνδαιτυμόνες θὰ τέρπωνται ἀκούοντες τὸ «βιολί» τῆς Κ. Ἀμοιραδάκη.

* *

Ἀπὸ τὴν ἐκθεσιν τοῦ «Παρνασσού» εἰς τὸ Πανεπιστήμιον.

Ἐν τῇ ἰατρικῇ σχολῇ ὁ Καθηγητῆς ἐξετάζει τὴν θεραπείαν τῆς ψυχώσεως, ἣτις καλεῖται «πανδαημοσύνη».

— Καὶ ὅταν ἔχης τοιοῦτον ἀσθενῆ μὲ τί θὰ τὸν καυτηριάσῃς;

— Μὲ νιτρικὸν ἄργυρον.

— Ὅχι.

— Μὲ νιτρικόν... ἄργιλλον.

— Μάλιστα.

Πελαργὸς

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΚ ΝΑΞΟΥ

(Διὰ τὴν προφορὰν ἀπευθυντέον εἰς τὸν Κύριον Παντόπουλον).

Τσίριε Συντάχτη.

Στὸν τόπο μας μὲ λένε μαστρο-Λινάρδο τσὲ κάνω ἐμπόριο ἀπὸ μιτζίθρες Ἀξιώτιστες. Μιὰ μὲρα ἔκοψα ἓνα κομμάτι φημερίδα, γὰρ νὰ τυλίξω ποῦ πούλησα τὴ μιτζίθρα, μὰ τί τυχερό! Διάβασα μὲ τὰ λίγα κουτσογράμματα ποῦμαθα στὸ σκολεῖό, πῶς τάχατες ἡ σμύριδά μας ἔχει μέσα τσι ὄλο τσὲ ἀσῆμι. Τί διάβόλο βούδια εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου εἰμαστένε μεῖς τόσα χρόνια! τσὲ ῥώτηξα ἓνα δάσκαλο μπας τσὲ εἶνε παραμύθια. Ἀλήθεια εἶπενε ὁ δάσκαλος. Μὰ ἂν ἔχη μέσα τσι ἀσῆμι, ἡ μιτζίθρες μου στο-

χάστηκα, ἔμπορει νάχουνε μάλαμα τσέ σσιέφτηκα νά σοῦ στείλω μιὰ γιὰ νά τήν ξετάξῃ ὁ συντάχτης, ποῦδρε πῶς ἡ σμύριδά μας ἔχει μέσα τση «ἀργύριο». Μὰ ἂν τσ' ἡ μιτζίθρα μου ἔχει ἀσήμια ἢ μαλάματα, σαράντα διαόλοι νά με πάρουνε, ἂν σταθῶ μιὰν ὥρα στήν Ἀξιά. Θάρθω στήν Ἀθήνα, τσέ θά σοῦ κουρδίσω ἕνα σπῆτ, σαράι, μέ τρεῖς πάτου, τσέ τόν ἕνα τόν πειρὸ καλλίτερο, θά δώσω στό συντάχτη, ποῦ ἀνοιξε τὰ στραβά μου.

Ἄξιά, 15 τοῦ Ἀπρίλη 1890.

Δοθὼς σας ταπεινὸς
Λινάρδος Βαραβᾶς Ἀξιώτης.

Διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς

Τσοπανάιος

ΒΑΤΡΑΧΟ — ΓΥΠΟ — ΧΗΝΟΜΑΧΙΑ

(Ἰδιαιτερον τηλεγράφημα τοῦ «Ἄστους»).

Β'

Πεκίνον, 22 ἡμέρα τῆς Τετάρτης ἐρυθρᾶς Σελήνης τοῦ 7890 κύκλου ἀπὸ κρίσεως κόσμου.

Ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς ἀπροσεξίας, ἧς ἠξιώθησαν παρὰ τῶ νοήμονι κοινῶ τῆς νεωτέρας Κρωπίας τὰ προγενέστερα τηλεγραφήματά μου, συνεχίζω τὰς πληροφορίας μου τὰς ἀφορώσας εἰς τὸ Πεκίνοιον Χρηματιστήριον.

Οἱ Μικᾶδοι, τῆς Ἰαπωνίας, οἱ ἐκδηλώσαντες ἐν στιγμῇ ἐνθουσιασμοῦ τὴν διάθεσιν νά σχηματίσωσι Συνδικάτον σκοποῦν τὴν καταβολὴν δύο ἑκατομμυρίων Κινεζικῶν φράγκων πρὸς ἀπόκτησιν τῶν μηχανημάτων τοῦ Βιρμανοῦ θαυματουργοῦ, δι' ὧν οὗτος ἐπηγγέλλετο νά μεταβάλλῃ πάντα τὰ περιττώματα εἰς πολυτίμους μάζας, ὁσφρανθέντες προσεκτικώτερον τὸ πρᾶγμα καὶ ἀποδυσπετήσαντες, ὄχοντιο ἀπιόντες. Ἀλλ' ἡ ἀποχώρησις τῶν Μικᾶδων δὲν ἐσωφρόνισε τοὺς Μανδαρίνους τῶν Μεταλλουργείων τῆς Καντώνης, οἵτινες πρὸ παντὸς ἀνάγκην ἔχοντες νά κραδαίνωσιν εἰς τὰ ὄμματα τῶν Χηνῶν φαντασμαγορικόν τι σχέδιον, χρυσεῖς ἐκπέμπον μαρμαρυγὰς καὶ φωτίζον αὐτοὺς εἰς τὴν πρὸς τὰς παγίδας ἀγούσαν, ἀπεφάσισαν νά μὴ ἐγκαταλείψωσι τὸ Βιρμανικὸν μηχανήμα ἀντὶ πάσης θυσίας. Καὶ δικαίως. Ἄνευ μηχανήματος καὶ περιττωμάτων αἱ ἐλπίδες μελλόντων κερδῶν ἐξερπνίζονται, ἄνευ δ' ἐλπίδων τὰ μεταλλουργεῖα τῆς Καντώνης καταπίπτουσιν εἰς βυθμόν ἀθεράπευτον. Ἐὰν δὲ καταπέσωσι τὰ μεταλλουργεῖα οἱ Μανδαρίνοι αὐτῶν ἀπέρχονται εἰς Ἀννάμ, ὅπερ ἐν Κίνα ἀντιπροσωπεύει τὴν Βελγικὴν. Ἀνάγκη λοιπὸν τὰ μηχανήματα τῶν περιττωμάτων νά πραγματοποιηθῶσι. Μεχριστοῦ πραγματοποιηθῶσιν οἱ Χῆνες θά ἐλπίζωσι, καὶ ἐνόσφ οὗτοι ἐλπίζουσιν, ἐλπίζουσι καὶ οἱ Γύπες ν' ἀπαλλαγῶσι τεχνηέντως τοῦ καταλαβόντος αὐτοῦ βάρους. Συνεβλήθησαν λοιπὸν μετὰ τοῦ Βιρμανοῦ ὑπὸ τοὺς ἀκολουθοῦσους ὄρους: Ὁ Βιρμανὸς πωλεῖ εἰς τὰ Μεταλλουργεῖα τῆς Καντώνης τὰ θαυμάσια μηχανήματα τῶν περιττωμάτων ἀντὶ ἐνὸς ἑκατομμυρίου καὶ ὀκτακοσίων χιλιάδων Κινεζικῶν φράγκων, πρὸς ἐγκατάστασιν δὲ αὐτῶν τὰ Μεταλλουργεῖα δαπανῶσιν ἑτέρας τετρακοσίας χιλιάδας. Ὁ Βιρμανὸς θέλει λάβει πρὶν ἢ ἀποδειχθῇ ἢ χρησιμότης τῶν μηχανημάτων του ἕν ἑκατομμύριον

φράγκων, τὰ δὲ λοιπὰ κατόπιν, τοῦθ' ὅπερ εἰς τὴν Κινεζικὴν γλῶσσαν σημαίνει ὅτι ὁ μὲν Βιρμανὸς θέλει παντως λάβει τὴν ἀξίαν τῶν μηχανημάτων του εἴτε ταῦτα ἀποτύχωσιν, εἴτε μὴ, τὰ δὲ μεταλλουργεῖα τῆς Καντώνης, ἐν περιπτώσει ἀπατυχίας, διατελοῦσι ζημιωμένα κατὰ ἕν ἑκατομμύριον καὶ τετρακοσίας χιλιάδας φράγκων. Οἱ ὄροι οὗτοι μεγάλως εὐηρέστησαν τοὺς Χῆνας, τὰ δὲ Βατραχία οὐ παύονται καάζοντα παιᾶνας θαυμασμοῦ πρὸς τὸν μέγαν Κολάον τῆς Καντώνης.

Προσεχῶς θέλω σᾶς τηλεγραφήσει τίνας ὑπολογισμοὺς ποιοῦνται οἱ Καντώνιοι περὶ τῶν ἐνδεχομένων κερδῶν τῆς ἐπιχειρήσεως, ἧτις ἐθεμελιώθη ἐπὶ τῶν προμνησθέντων περιττωμάτων.

Ἀξιώτης

ΑΤΤΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ

(Ἐδῶ κι' ἐκεῖ)

Ὁ Ἀπρίλιος δὲν μᾶς ἔρχεται μόνον μὲ τὰ poissons d' avril καὶ μὲ τὰ εὖοσμα ρόδα, μὲ τὰ ὄχληρὰ ἔντομα καὶ τὰς ὄχληροτέρας ἔντομακτόνους εἰδοποιήσεις. Ἐχει τὸ εὐτύχημα ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του νά ὑψοῦνται αἱ αὐλαῖαι τῶν θερινῶν θεάτρων καὶ νά καταλαμβάνωσι οἱ ἰδιοκτῆται τῶν καφενειῶν τὰ πεζοδρόμια καὶ τὰς πλατείας. Ἐφέτος ἔχει καὶ τοῦτο τὸ ἐξαιρετικόν, ὅτι κατὰ τὰς εὐχαρίστους νύκτας του θά ἔχωμεν καὶ τὸ Βουλευτήριον.

¶

Λοιπὸν, εὐτυχεῖς κάτοικοι τῆς πρωτευούσης, ὄριστε εἰς τὰς νυκτερινὰς ἀπολαύσεις. Σᾶς τὰς πικρυσιάζομεν ὡς ἐν πανοράματι.

Ἐδῶ εἶνε τὸ θέατρον τῆς «Ὀμονοίας», ἔνθα ἔστησαν τὸν θρόνον των τὰ νευρόσπαστα τοῦ Χόλδεν, μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὸ αὐτὸ θέατρον θά ἔχωμεν τὰ νευρόσπαστα τοῦ κ. Ταβουλάρη. «Οἱ Μυλωνάδες» καὶ ἡ «Τύχη τῆς Μαρούλας» θά τέρψωσι καὶ πάλιν τὸ φιλόμουσον κοινὸν ἐκ περιτροπῆς διδασκόμενα κατὰ γενικὴν ἀναζήτησιν.

¶

Θά βλέπωμεν καθ' ἑκάστην ἑσπέραν εἰς τὰ προγράμματα, ὅτι οἱ ἠθοποιοί μας θά διδάξωσι τοῦτο τὸ δράμα ἢ ἐκείνην τὴν κωμωδίαν, ἐνῶ εἰμεθα πεπεισμένοι ὅλοι, ὅτι πρέπει νά διδάσκωνται καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη μάλιστα.

¶

Ὅριστε, κύριοι, καὶ ὀλίγον πρὸς τὰ κάτω.

Ἐδῶ εἶνε ἡ κιόρ-Κατίνα καὶ τὰ ἀνατολικά ἄσματα, ἡ ἀσώματος κεφαλή, ἧτις—κατὰ τὸν διαλαλοῦντα τὸ ἐμπόρευμα κήρυκα—ὀμιλεῖ καὶ ἀπαντεῖ, τὸ σπουδαῖο ψάρι καὶ τὸ ἀξιοπερίεργον τέρας, ὁ πύργος τοῦ Ἄϊφαλ μὲ τὰς προκατακλυσμαῖας ἀοιδούς του καὶ τελευταῖος ὁ Κωστάκης